

KIRKEFEDRENE OG DERES FORFEILETE BIBELTOLKNINGER.

Den tidlige kristenhet i tiden etter apostlene ble ikke
forkynnere av Paulus' nådeevangelium, men
vranglærere
som holdt fram Mose Lov og frelse ved gjerninger!
JAN LILLEBY

Dette skrivet er hentet fra min bok «Paulus – den eneste apostel Gud sendte til oss hedninger». Opplysningene er bearbeidet av Stuart Allen og hentet fra hans bok om kirkefedrene.

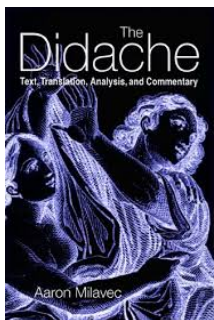

Det er de såkalte kirkefedrene som har gitt kristenheten dens etter hvert nedarvete måte å tolke Bibelen på. Bibelen var jo ikke ordnet som én bok, men fra år cirka 70 og til år 400 ble de forskjellige apostoliske brev og skrifter tolket og omtalt av en rekke kirkefedre i etter-apostolisk tid. De mest kjente navnene var Clemens av Rom 92 e. Kr., Papias 60-150 e. Kr., Ignatius 70-115 e. Kr., Tatian 110-172 e. Kr., Tertullian 160-222 e. Kr., Origens 186-253 e. Kr., Justin Martyr 100-165 e. Kr. **Bilde:** Min bok om Paulus ligger til gratis avnyttelse her på nettsiden.

Det var først i det andre århundre at en bibel-kanon begynte å formes. Det trengtes jo ingen slik i den tiden da apostlene var i live, og de lærte ut Bibelens skrifter og deres epistler på rett måte. Det var ikke før i år 400 cirka e. Kr. at Det nye Testamente var samlet slik det forefinnes den dag i dag. I det østlige Romerriket ble dette ferdigstilt i år 367, slik det er kunngjort i det niende påskebrevet fra Athanasius, biskop i Aleksandria. I det vestlige riket ble en liknende konklusjon om NT gjort i Kartago i år 397.

Men fra og med tiden med de apostoliske fedre, var bare ett eller to evangelieskrifter kjent, samt epistlene til Paulus, men de hadde tvil omkring Hebreerbrevet. Men det viktige her er: Forstod dem undervisningen til Paulus, hvis skrifter er nøkkelen til sannhetene for denne tidshusholdning? Hva var det som egentlig skjedde etter at Paulus led martyrdøden? Det synes som om – Timoteus' tjeneste sammen med Paulus til tross – det ikke finnes noen klar forståelse fra kirkefedrenes side etter Timoteus' tid var over.

Den tidligste læreform som vi finner etter at apostlene og Timoteus var borte, er *Didake*, eller som man kaller det 'De tolv apostlers lære', og skriftet 'Hyrden fra Hermas'.

Didakhe (norsk stavemåte) hevder å være nedlevert fra de tolv apostler omtalt i evangeliene, og der ikke Paulus er medregnet. *Didakhe læren* ble oppdaget i et gresk manus i Konstantinopel i 1873, og utgitt av Bryennius i 1883. Altså et meget sent oppdaget skrift fra den tidligste etterapostoliske tiden, og hadde mest sannsynlig basis i den såkalte 'Misjonsbefalingen' i Matt. 28, 19: "Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens, Sønnens og Den Hellige Ånds navn, og lærer dem å holde alt det jeg har befalt dere." *Didakhe* ble den tidlige læreboken for kirken. Det er datert til tidlig i det andre århundre.

Det kan bare fastslås: *Didakhe* er som å komme inn i en helt annen verden, enn den nådelære som vi finner hos Paulus. De følgende sitatene vil vise hvordan *Didake* helt forfeiler å holde frem Paulus' nådeevangelium:

"Hold ikke frem hendene dine for å motta, og så trekke dem tilbake når det kommer til å gi igjen. Der du gjennom dine hender har gjort deg fortjent til en løsesum for dine synder, så ikke nøl med å gi det" (4, 6-7).

"Pass på at ingen leder deg bort fra denne læren, for slike lærer deg uten Gud. Dersom du kan bære hele åket fra Herren, blir du fullkommen, men hvis ikke, så gjør det du kan" (6, 2).

"Dine fastedager må ikke være på de samme dagene som hyklerne, for de faster på mandager og torsdager, men du må faste på onsdager og fredager" (8, 1).

"Så du skal ta dine første-frukter av produktet fra din vinpresse og fra korntreskingen og fra krøtter og sau, og gi første-fruktene (innhøstningen) til profetene, for de er deres ypperste prester" (13, 3).

Det hele er bare utrolig fjernt fra Paulus og hans klare nådelære ved at vi kun kan frelses ved ren tro på Kristus, ikke ved egne gjerninger for at ingen skal rose seg (Ef. 2, 6-8).

Hopper vi så opp til Clemens' første brev (biskop i Rom 88-97 e. Kr.), kan vi lese noen utvalgte sitat: (Man mener at skriftet er fra cirka 90-95 e. Kr.)

(Clemens epistel var et forsøk på å rette opp flere dårlige holdninger i kirken i Korint)

"La våre barn ta del i kristen opplæring, la dem lære hvilken kraft ydmykhet innfor Gud har, hva ren kjærlighet kan gjøre med Gud, hvor god og stor frykten for Ham er, og hvordan den frelser dem som lever i den med hellighet og et rent sinn. For Han er den som ransaker tanker og begjær,

Hans åndepust er i oss, og når det behager Ham, tar han det bort. (21, 8).

"La oss ikke oss harmoni, i ydmykhet og selvkontroll, og avholde oss fra all sladder og baktalelse, og bli rettferdiggjort ved gjerninger, ikke ved ord." (30, 3)

Clemens kunne ikke komme lenger bort fra Paulus! Bli frelst/rettferdiggjort ved gjerninger?

Ignatius, biskop i Antiokia, levde tidlig i det andre århundre, og ble fordømt av Rom og sendt til Collosseum for å kastes for løvene. Eusebius skrev at Ignatius ble martyrdødt omkring år 107-108.

En av Ignatius' ubibelske lærer var at han fremholdt biskopens embete som det ypperste, som en som absolutt skulle være overordnet.

"Så det er klart at vi må se på biskopen som vi ser på Herren selv..." (Ef 4, 1)

"Jeg formaner dere, vær ivrige etter å gjøre alle ting i gudelig harmoni, med biskopen på setet i Guds sted" (Ef. 6, 1).

"Når dere underordner dere under biskopen som under Jesus Kristus, virker dere for meg som slike som lever – ikke på en menneskelig måte – men slik som Jesus Kristus." (Trall. 2, 1).

Ignatius skulle bare ha visst at han ved sine merkelige opphøyelser av biskopens stilling, la et frø som siden fikk den romersk Katolske kirken til å vokse frem...med all dens politiske makt og etter hvert med det ubibelske paveveldet, som eksisterer den dag i dag.

Polycarp innrømmet at han ikke helt hadde forstått Paulus, da han skrev til filipperne cirka 50 år etter apostelens død:

"For verken jeg eller noen andre som meg, kan følge den visdom vi finner hos den velsignete og opphøyede Paulus, som, da han var iblant dere, ansikt til ansikt med den tidens menn, nøye og trofast ytret sin lære om sannheten..." (Fil. 3, 2).

Det kunne trekkes frem mange andre eksempler fra kirkefedrene, men dette får holde. Jeg nevner bare helt kort at 'Hyrden fra Hermas' kanskje er det verste skrevet fra den tidlige tiden. Han var samtidig med Clemens, og hevdet å være profet og at han hadde englebesøk; skriftet hans tar for seg en forventet 'apokalypse'. Man må anse hele hans skrift som ren falsklære og oppspinn!

Vi finner at de ikke på noen måte hadde forstått Paulus rett – deres mange skrifter er preget av stor mangel i bibellære om Guds virkelige nåde, slik vi kan lese i Efeserne, Kolosserne og andre epistler fra Paulus.

Deres skriv er preget av at de holdt frem Kongerikets læreinnhold, altså tilbudet til Israel om et Kongerike i Israel med Jesus som konge. Og den tilhørende lære som gjaldt Kongeriket. Og de mente at dette var noe som tilhørte – ikke Israel – men kirken, menigheten.

Konsekvent finner vi bl.a. som resultat at pavekirken holder

på Peter som den som kirken har sin suksesjon fra. De overser fullstendig at det er bare Paulus som ble brukt av Gud overfor hedningene utenfor Israel. De overser fullstendig at Paulus selv viser oss at BARE han, ble apostel for hedningene. Med andre ord, da er alle de andre apostlene å betrakte som apostler for jødene, Israel!

Mye av den katolske villfarelse har dessverre også overlevd i lutherske kretser, og derfra smittet mye over på alle de frikirkelige trossamfunnene i større eller mindre grad. Luther og Melankton ryddet ikke opp i disse skjevhetene. Det synes som om Luther ikke i det hele tatt forstod Paulus' særstilling som apostel for oss hedninger. Luther så ikke i Bibelen at de tolv apostlers tjeneste var bare til Israel, i et lukket internt oppgjør mellom Gud og Israel.

Det er derfor det er på sin plass med en bok som kan hjelpe den troende kristne i å rydde opp i disse nedarvete misforståelsene. (Se min bok om Paulus...)

Og sist, men ikke minst, denne nedarvete mangel på å forstå Paulus' rette plass i NT har forvoldt mange dårlige bibeloversettelser ikke bare i Norge, men verden over.

Det meste av mine referanser til kirkefedrenes lære er hentet fra en bok av Stuart Allen, London, 1969 "The Early Centuries and the Truth". Men leseren kan gjerne gå til sitt lokale bibliotek, der det finnes mye stoff om kirkefedrene, samt selvsagt om Luther mv.

La meg legge til hva Stuart Allen selv konkluderte sin bok med, fra side 32:

"Når vi oppsummerer læren til de apostoliske fedrene, hva finner vi? Man er overrasket og faktisk sjokkert over å oppdage at ingen av dem hadde noen klar oppfatning av nådeevangeliet, som på guddommelig vis ble overlevert fra apostelen Paulus og lært frem av ham. Rom. 11,6 fikk aldri helt grepet på dem: "Og er det ved nåde, da er det ikke lenger av gjerninger, ellers ville nåde ikke lenger være nåde."

Skal da kirkefedrene ha hele skylda for at kristenheten aldri har kunnet lære seg hvordan det har seg med evangeliet og menighetens husholdning? Nei, selv om det begynte med disse og deres store feilgrep og misforståelser, burde vi i så lang ettertid klare å rette det opp. Vi har jo epistlene, som kan leses av alle og enhver. Men problematikken i vår tid, så lenge etter både kirkefedrene, Luther og stifterne av de klassiske kirkesamfunnene og pinsekarismatiske samfunn, ligger konsentrert mest omkring det faktum at man nå blander Paulus' rene nådelære fra hans menighetsepistler, med hans forrige lære og apostlenes lære som den gang ble gitt Israel i Den nye Pakt. Man skiller ikke ut hva som er til menigheten kun, og hva som er til Israel kun.

Jeg personlig mener at alle kristne som kan og som har fått kunnskap om disse ting, burde gå i gang og lære dette ut, over alt. Vi bør alle som én, etterkomme Paulus' ord til Timoteus i 2 Tim. 2, 15: "Legg vinn på å kunne framstille

deg for Gud som en som holder prøve, en arbeider som ikke har noe å skamme seg over, en som på rett måte utdeler sannhetens ord."

Den engelske oversettelsen er bedre, da den viser at det er snakk om å ikke bare utdele ordet, men *oppdele det rett*, slik at sammenhengen blir riktig:

"...and accurately dividing the Word of Truth."

Det er klart at dersom man både må kjempe med denne helt avsporete bibelforståelse som her framkommer av kirkefedrene, og i tillegg måtte kjempe med den mangelfulle bibeloversettelse (som jo er et indirekte resultat av disses bibeltolkinger), da er dette blitt et ganske uoverstigelig fjell for de fleste. Selv de godt lærde kan få problemer med et slik kombinert *åndelig og mentalt monster*.

Vi ser dette demonstrert tydelig for oss gjennom de mangelfulle bibeloversettelsene både her til lands og ellers.

Gracepano.com